



רעפ 14660-09-25 - רימא חביש נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 14660-09-25

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

המבקשת: רימא חביש
נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ב-ע"פ
20402-11-24 מיום 9.7.2025 שניתן על ידי סגן
הנשיא ש' יניב, השופט י' טופף והשופטת ד' אמיר
עו"ד אסף דוק; עו"ד נוי לביא
בשם המבקשת:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (סגן הנשיא ש' יניב, השופט י' טופף והשופטת ד' אמיר) ב-ע"פ 20402-11-24 מיום 9.7.2025, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על החלטתו לביטול הרשעה של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (השופט י' גת) ב-ת"פ 8067-04-23 מיום 24.9.2024.

2. כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, המבקשת שלחה לאימה דרך הטלפון הנייד עותק של בחינת פסיכומטרי שהופקדה אצלה עת עבדה כמפקחת על נבחנים. זאת, בניגוד להתחייבותה בחתימת יד לשמור בסודיות על כל מידע הקשור לעבודתה. באמצעות האם, טופס הבחינה הגיע לאנשים אשר היו אמורים להיבחן בבחינת הפסיכומטרי. כמתואר, המבקשת אף מחקה תכתובות מהטלפון הנייד שלה. לנוכח האמור, יוחסה לה עבירה של גניבה לפי סעיפים 383(א)(2) ו-384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

3. המבקשת הודתה בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעונש, והורשעה בעבירה שיוחסה לה. בהמשך, לנוכח תסקיר שירות המבחן שהוגש בהסכמת הצדדים וההמלצה שניתנה בו, בית משפט השלום ביטל את הרשעת המבקשת. יחד עם זאת, השית עליה צו של"צ בהיקף של 300 שעות; צו מבחן למשך שנה; והתחייבות כספית בסך של 3,000 ש"ח להימנע למשך שנה מביצוע העבירה בה הורשעה.



המשיבה ערערה על ההחלטה לביטול הרשעת המבקשת, ובית המשפט המחוזי קיבל את הערעור והרשיע את המבקשת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום המתוקן.

4. בבקשה שלפניי, המבקשת משיגה על הרשעתה וטוענת כי יש להורות על ביטולה ממספר טעמים. בכלל זה, הפגיעה באפשרותה להגשים את עתידה התעסוקתי כמיילדת בבית חולים וההרעה הצפויה במצבה הנפשי נוכח הרשעתה, וכן נטען כי מקרים דומים לעניינה מסתיימים ב"הסדר מותנה". עוד נטען, בין היתר, כי בית המשפט המחוזי הסתמך על נסיבה מחמירה שלא צוינה במפורש בכתב האישום המתוקן בבואו להרשיעה, וגם בכך שגה.

5. דין הבקשה להידחות. עיון בטענות המבקשת מלמד כי הן תחומות היטב לדלת אמותיה הפרטניות ואף אינן מעלות כל חשש לעיוות דין או אי-צדק מהותי, ודי בכך כדי לדחות (רע"פ 68998-03-25 זרדב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.6.2025)). ממילא, אני סבור כי עניינה של המבקשת אינו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים ביטול הרשעה; שכן, במקרה דנן לא מתקיימים שני התנאים המצטברים להימנעות מהרשעה שנקבעו זה מכבר בפסיקה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997)). זאת, בין היתר, משהמבקשת ביצעה את העבירה במסגרת עבודתה תוך מעילה באמון שניתן בה וניצול קרבתה לטופס הבחינה. בנסיבות אלה, ובהתייחס לסוג העבירה שיוחסה למבקשת, הרי שביטול הרשעתה פוגע באופן מובהק בשיקולי הענישה האחרים, ובכלל זה שיקולי ההרתעה והגמול - אותם יש לבכר בעבירות מעין אלו.

יודגש בהקשר זה, כי טענת המבקשת בדבר אפשרות הפגיעה בעתידה התעסוקתי אף היא אינה מצדיקה את התערבות בית משפט זה. זאת, במיוחד מאחר ש"יש להותיר את שיקול הדעת באשר להשפעת הרשעתה על עתידה התעסוקתי בידי הגורמים הרלוונטיים" (רע"פ 5243/23 שמאייב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (17.7.2023)).

6. אשר על כן, הבקשה נדחית. משכך, מתייתרת ההכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"ז אלול
תשפ"ה (10 ספטמבר
2025).

יוסף אלרון
שופט